

РЕШЕНИЕ

№ 5155

гр. София, 31.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 27.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **6669** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46а, ал.1 - 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на Б. М. У., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на С., настанен в СДВНЧ [населено място] към Дирекция „Миграция“ – МВР, съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. П. Д. от САК, срещу Заповед рег. № 4372 ПАМ-28 от 15.06.2023 г. на началника на ГПУ-Трън при РДГП Драгоман към ГДГП-МВР, с която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неправилно приложение на закона и необоснованост. Твърди се, че чужденецът не е бил запознат със съдържанието на акта на език, който владее в нарушение на чл.14, ал.2 от АПК, което накърнявало правото му на защита като упражни в пълен обем процесуалните си права, вкл. да изрази становище по събраните доказателства, да направи възражения и да съдейства за изясняване на обстоятелствата от значение за случая в нарушение на чл.35, вр. чл.146, т.3 от АПК. Визира нарушение на чл.6 от Директива 2008/115/ЕО (Директивата за връщане) и чл.41, т.2, б.“а“ от Хартата за основните права в ЕС (ХОПЕС). Подчертава, че налагането на мярката не може да засяга основни човешки права и следва да служи единствено за целите на извеждане на чужденеца в изпълнение на наложена му ПАМ (пар.16 от Преамбюла на Директивата за връщане). Посочва, че в неговия случай е

приложима по-лека мярка, а именно тази по чл.44, ал.5 от ЗЧРБ, тъй като има външен адрес в [населено място], [улица], договор за наем и граждански договор с „Камеранс ТД“ ЕООД. Изтъква, че се грижи за малкия си брат Далбирин Мише У., [дата на раждане] който е с предоставен хуманиратен статут. Претендира за отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

Ответникът началник на ГПУ-Трън при РДГП Драгоман към ГДГП-МВР не взема становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от Предложение рег. №4372р-3558 от 15.06.2023 г. на ПИ в група „ОДГ“ при ГПУ Трън, че около 12:30 часа от ГОИД извършила проверка на л.а. марка „М. Е 200 ЦДИ“, рег. [рег.номер на МПС], при която били установени трима чужди граждани с произход С., както следва: Х. М. А. Джасем, [дата на раждане], М. Ш. Алхезбор, [дата на раждане] и Б. М. У., [дата на раждане]. Направено е предложение спрямо Б. М. У., за когото е установено влязло в сила решение за прекратяване на производство за предоставяне на международна закрила в България, да бъде наложена ПАМ „връщане“ на основание чл.39а, ал.1, т.2, вр. чл.41, т.4 ЗЧРБ.

Издадена е Заповед рег. № 4372 ПАМ-27 от 14.06.2023 г. на началника на ГПУ-Трън при РДГП Драгоман към ГДГП-МВР, с която на жалбоподателя на основание чл.41, т.4 ЗЧРБ е наложена ПАМ „връщане до страната на произход А.“.

С оспорената в настоящето производство Заповед рег. № 4372 ПАМ-28 от 15.06.2023 г. на началника на ГПУ-Трън при РДГП Драгоман към ГДГП-МВР, на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ чужденецът е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“. Заповедта е мотивирана с пречки да се изпълни Заповед рег. № 4372 ПАМ-27 от 14.06.2023 г., предвид това, че чужденецът не притежава необходимите документи и средства да напусне страната. Направено е позоваване на мотивите на Предложение рег. №4372р-3558 от 15.06.2023 г.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: фактическото настаняване на чужденеца в СДВНЧ е на 15.06.2021 г. Жалбата, по която е образувано съдебното производство пред АС – Перник, е подадена на 23.06.2023 г. - в срока по чл.46а, ал.1 от ЗЧРБ, вр. чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46а, ал.1, вр. чл.44, ал.6 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл.44, ал.1 и ал.10 ЗЧРБ в хипотезата на делегиране на правомощия, сторено със Заповед № 4078з-1525 от 20.10.2022 г. на директора на РДГП Драгоман, с която на основание чл.44, ал.1 от ЗЧРБ на началника и заместник началниците на ГПУ Трън са делегирани правомощия по издаване на заповеди за налагане на ПАМ по ЗЧРБ и в условията на заместване съгласно Заповед № 4078з-688 от 14.06.2023 г. на директора на РДГП Драгоман.

Като фактическо основание за налагане на мярката е посочено, че чужденецът не разполага с документи за самоличност и средства да напусне страната, което представлява пречка за незабавното изпълнение на наложена ПАМ „Връщане“. Процесната мярка е наложена за срок до отпадане на пречките за изпълнение на ПАМ „Връщане“, но за не повече от 6 месеца съобразно чл.44, ал.8 ЗЧРБ, който срок тече от

момента на настаняване в СДВНЧ. Всяко принудително настаняване на чужденеца в този център на дирекция „Миграция“ – МВР се съобразява в общия срок от 18 месеца, посочен в чл.44, ал.8 ЗЧРБ – първоначални 6 месеца и допълнителни 12 месеца.

Жалбоподателят визира допуснати съществени процесуални нарушения на правата му по съобщаване на акта в присъствие на преводач съгласно чл.14, ал.2 от АПК и нарушения на чл.34, ал.1-3 АПК. Действително, оспорената Заповед рег. № 4372 ПАМ-28 от 15.06.2023 г. не съдържа данни за съобщаването ѝ в присъствието на преводач, което безспорно е в нарушение на чл.14, ал.1 и ал.2 от АПК. Разпоредбата на чл.146, т.3 от АПК урежда като самостоятелно основание за незаконосъобразност на акта не всяко, а единствено същественото процесуално нарушение – това, което съществено е ограничило правото на защита на засегнатото лице или ако не беше допуснато, органът би постановил решение в противен смисъл.

В случая, правото на жалба е упражнено своевременно от чуждия гражданин, като следва да се вземе предвид, че съгласно чл.46а, ал.1 от ЗЧРБ срокът за обжалване тече от фактическото настаняване. Характерът на наложената мярка – принудително настаняване в СДВНЧ с цел изпълнение на наложена ПАМ „Връщане“ предполага, че макар актът да не е съобщен в присъствието на преводач, чужденецът е разбрал съдържанието на наложената спрямо него мярка със самото му фактическо настаняване в СДВНЧ. След като е упражнил своевременно правото си на жалба, правото на защита на чуждия гражданин не е ограничено съществено. Не съществуват данни по преписката органът да е бил мотивиран да постанови акт в различен смисъл освен наложената мярка по чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ.

Жалбоподателят претендира за приложението на чл.44, ал.5 от ЗЧРБ, според който когато съществуват пречки чужденецът да напусне незабавно страната или да влезе в друга страна и няма насрочени действия за предстоящото му извеждане, органът, издал заповедта за налагане на принудителната административна мярка, или директорът на дирекция "Миграция" след преценка на индивидуалните обстоятелства и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин разпореждат със заповед по ред, определен с правилника за прилагане на закона, изпълнението заедно или поотделно на някоя от следните обезпечителни мерки:

1. чужденецът се задължава да се явява ежеседмично в териториалната структура на Министерството на вътрешните работи по местопребиваването си;
2. чужденецът внася лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на закона;
3. чужденецът предава във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, който получава обратно при изпълнение на връщането или експулсирането.

Тези по-леки обезпечителни мерки са конкретизирани в чл.72, чл.чл.72б и чл.72г от ППЗЧРБ. Визираните разпоредби на правилника уреждат специфични правомощия за административните органи по контрол на пребиваване на чужденците (напр. попълване на място на адресна карта по образец съгласно приложение № 1, представяна декларация по образец съгласно приложение № 7 с нотариално удостоверени подпис и съдържание, доказателства за внесена парична гаранция или представяне на валиден личен паспорт или друг валиден документ за пътуване в чужбина – за каквито не се спори, че чужденецът не разполага), които дават основание на съда да приеме, че не може при условията на чл.173, ал.1 от АПК да наложи лично тази обезпечителна мярка, а следва в хипотезата на чл.173, ал.2 от АПК

да отмяне наложената ней-тежка обезпечителна мярка, в случай, че прецени наличие на възможност за налагане на по-лека такава.

Тези предпоставки не се установяват по отношение на Б. Мише У.. Към жалбата до съда са приложени граждански договор № 3 от 16.05.2023 г., сключен между „Камеранс ТД“ ЕООД и Б. Мише У., с който последният е приел да извършва разтоварване на панели, разнасянето им и почистване на района на обект Склад В. със срок на изпълнение от 30 дни и възнаграждение от 400 лв. Приложен е договор за наем на недвижим имот от 20.09.2022 г. с наемодател „Джовани голд“ ЕООД и наемател Б. Мише У., срещу месечен наем от 450 лв. със срок от 1 година – до 20.09.2023 г.

Срокът на сключения граждански договор от 30 дни не оборва доводите на административния орган, че чужденецът не разполага със средства за връщане в страната на произход, което предполага да се създаде организация за това. Чужденецът не разполага и с документ за самоличност, което логично подкрепя мотивите на акта, че е необходимо технологично време да се създаде организация по изпълнение на наложената ПАМ „Връщане“.

На следващо място, срокът на представения договор за наем също изтича на 20.09.2023 г., поради което не се доказват твърденията на жалбоподателя, че разполага с външен адрес на пребиваване по смисъла на чл.72 от ППЗЧРБ. Не е приложена декларация по чл. 72, ал. 5 от ППЗЧРБ от собственика на имота, нито доказателства за възможност за внасяне на парична гаранция. По изложените съображения съдът приема, че спрямо чуждия гражданин не се установяват предпоставките по чл.44, ал.5 от ЗЧРБ за налагане на по-леки обезпечителни мерки. След като това е така, то непредоставянето на възможност в административното производство на засегнатото лице да ангажира доказателства и да направи възражения по смисъла на чл.34, ал.1 и ал.3 от АПК не е довела до неизясняване на случая от фактическа страна съгласно чл.35 от АПК. В хода на съдебното производство чуждият гражданин е имал такава възможност, но същата не води до извод за незаконосъобразност на наложената мярка по чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ. Следователно тези процесуални нарушения не са съществени, респ. не съставляват самостоятелно основание по чл.146, т.3 от АПК за отмяна на оспорената заповед. Правото на защита на чуждия гражданин е надлежно обезпечено чрез възможността за съдебно оспорване на мярката, при която, въпреки дадените с определението за насрочване от 13.07.2023 г. указания от съда за възможност да представи относими доказателства по чл.44, ал.5, т.1-3 ЗЧРБ, вр. чл.72, ал.5 ППЗЧРБ, чужденецът не ангажира такива. По изложените съображения съдът приема, че в хода на административното производство не е накърнено съществено правото му на защита. Казано с други думи, непредставянето и в хода на съдебното производство на доказателства, релевантни към основанията по чл.44, ал.5 ЗЧРБ, е указание, че чужденецът не е разполагал с такива и към датата на приключване на устните състезания по делото на 27.07.2023 г., поради което евентуално непредоставяне на възможност по чл.34, ал.1-3 АПК за възражения и ангажиране на доказателства в хода на административното производство не е накърнило правото му на защита. Изложеното е основание за съда да приеме, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения като самостоятелно основание за незаконосъобразност на оспорената заповед – т.е. такива, които биха мотивирали административният орган да постанови акт в противен

смисъл. Жалбоподателят своевременно е упражнил правото си на защита срещу заповедта и в настоящето съдебно производство са му предоставени достатъчно гаранции за защита на твърденията му, във връзка със съдебния контрол на законосъобразност на утжняващия го акт. Изложеното определя спорът като материалноправен.

Съгласно чл.44, ал.6 ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. С оглед употребения съюз „или“ хипотезата „опасност от укриване“ е самостоятелно основание по чл.44, ал.6 ЗЧРБ за налагане на обезпечителната мярка.

Нормата кореспондира с чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато:

а) е налице опасност от укриване; или

б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури.

Според чл.15, пар.5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл.15, пар.6 от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ от 6 месеца.

В конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, по смисъла на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, тъй като не са изпълнени предпоставките по чл.44, ал.5 ЗЧРБ и чужденецът не твърди, нито представя доказателства, че отговаря на изискванията на чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ, въпреки дадените му указания с определение от 13.07.2023 г.

Както националното, така и съюзното, право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на задържане: лицето възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване.

По силата на пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие" чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето; независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи,

представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

Съдът приема, че по отношение на Б. М. У. са налице такива конкретни фактически данни, които сочат на опасност от укриване – същият не притежава документ за самоличност и средства да напусне България. С това са изпълнени предпоставките по чл.44, ал.6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ и е налице опасност от укриване по смисъла на пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ – лицето не разполага с документи, удостоверяващи самоличността му, а данни за евентуални нарушения на установения в страната обществен ред се съдържат в Предложение рег. №4372р-3558 от 15.06.2023 г. на ПИ в група „ОДГ“ при ГПУ Трън, тъй като лицето е установено в близост до държавната граница.

В представеното Решение №5482 от 07.06.2022 г. на председателя на ДАБ, с което на Далбирин Мише У., [дата на раждане] , е предоставен хуманитарен статут е посочено, че същия е „непридружен непълнолетен“, т.е. няма данни да е посочил, че е бил придружен от брат си Б. М. У.. Вярно е, че Далбирин е посочил в интервюто си пред ДАБ, че е напуснал С. заедно с родителите си и трима свои братя, както и, че брат му Б. е в България, но от решението на ДАБ не се установяват други данни за връзка между двамата братя. От друга страна, при установяването му на 14.06.2023 г. от служители на ГПУ Трън, Б. У. е бил в автомобила с други двама непълнолетни сирийски граждани, но не с непълнолетния си брат Далбирин Мише У.. Изложеното потвърждава тезата на съда, че Б. не придружава непълнолетния си брат Далбирин в България, поради което единствено поради предоставена на последния международна закрила не може да се приеме, че по отношение на Б. У. съществува възможност и задължение за налагане на алтернативна мярка по чл.44, ал.5 от ЗЧРБ.

Предвид липсата на доказателства за поемане на издръжка в страната съдът намира за правилен извода на административния орган за невъзможност спрямо чуждия гражданин да се приложат други, по-леки мерки по чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ, поради което не е допуснато твърдяното нарушение на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, вр. пар.16 от Преамбюла ѝ, според който използването на задържане с цел извеждане следва да бъде ограничено и подчинено на принципа на пропорционалност относно предприеманата мярка и преследваните цели. Задържане е оправдано единствено с цел да се подготви връщането или да се извърши процесът на извеждането, и когато прилагането на по-леки принудителни мерки не би било достатъчно.

Предвид данните по делото, че спрямо Б. У. е налице влязло в сила решение, с което е прекратено производството за закрила по ЗУБ, съдът приема, че по отношение на чужденеца е налице реална възможност да се изпълни наложената ПАМ като се подготви връщането му и фактически се извърши процесът на извеждане. Т.е. не е налице хипотезата на чл.44, ал.8, изр.посл. от ЗЧРБ, връзка пар.16 от Преамбюла и чл.15, пар.4 от Директивата за връщане - когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца, лицето се освобождава незабавно.

По изложените съображения съдът намира, че е спазен принципът на пропорционалност по чл.6 АПК и оспорената заповед обслужва целите, за които е издадена. В този смисъл са Решение № 4110 от 29.04.2022 г. по адм. д. № 3121/2022 г., IV отд. на ВАС и Решение № 6370 от 28.06.2022 г. по адм. д. № 4071/2022 г., IV отд. на ВАС.

Целта на наложената обезпечителна мярка по чл.44, ал.6 ЗЧРБ – организиране на връщането, се явява безспорно установена предвид мотивите на Предложение рег. №4372р-3558 от 15.06.2023 г. на ПИ в група „ОДГ“ при ГПУ Трън. Задържането е необходимо за успешното извеждане на чужденеца, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на документи са самоличност, което възпрепятства процеса по извеждането.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК ответникът има право на разноски, вкл. юрисконсултско възнаграждение, но същият не е заявил искане в тази насока.

Така мотивиран, Административен съд софия град, ---I-во отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. М. У., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на С., настанен в СДВНЧ [населено място] към Дирекция „Миграция“ – МВР, съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. П. Д. от САК, срещу Заповед рег. № 4372 ПАМ-28 от 15.06.2023 г. на началника на ГПУ-Трън при РДГП Драгоман към ГДГП-МВР, с която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: